

MARTEN.

(naar het trapjen gaande.) Ik kom je te hulp . . . vrees niet, jonge dochter!

ELS.

Kom maar niet! Als de vermaningen helpen, dan doen ze 't uit de verte óók wel.

ALIDA.

(roepend.) Meester . . . ! ik heb je wat te vragen.

MARTEN.

(aan de trap die hij gereed is op te klimmen). Dát kan ik begrijpen, Vrouw de Ruiter! . . . maar 't is beter dat je te bedde blijft.

(Alida, door Else geleid, verschijnt op 't trapjen. Ze is 76 jaar en blind; zij houdt een houten kruk in de eene hand, terwijl de andere op Elses schouder of arm steunt. Kleeding van omstreeks 1630; zeer eenvoudig, maar van degelijke stof. Een mutsje dekt het hoofd en omlijst wit hair en een rimpelig gelaat.)

ALIDA.

(Zij gaat gebrekkig. Marten wil haar aan de andere zijde steunnen; hem driftig met haar stok afweerend.) 'k Wil één arm ten minste vrij houden! (zij gaat het huisraad langs, raakt het met haar kruk aan, voelt, bij de schouw gekomen, langs het rek op den mantel, pruttelend.) Gister stond er nog een.

MARTEN.

Gauw den stoel opgezocht, Vrouw!

ALIDA.

Laat me toch gaan! Meester, wat sta je te blazen! Niet zoo dicht bij me! (nogmaals) Gister stond er nog een! (scherp) Els, waar is dat bord gebleven?

ELS.

't Was 't mooiste: in blauw met wit, de zee en de Domburgsche duinen.

MARTEN.

En je zoon Michiel, toen hij nog maar schipper van Lampsens was, bracht het je heel ver hier vandaan meê, nietwaar?

ALIDA.

(driftig met haar kruk stampend). Hoe dorst je er aan komen! Je zult het betalen.

ELS.

Houd je maar kalm, Vrouw! — Je kleinzoon Berend kwam van morgen . . .

ALIDA.

. . . hooren hoe 'k geslapen had. Lieve jongen!

ELS.

Neen; om 't kostelijke bord meê te nemen; hij had weer duiten noodig . .

ALIDA.

Ja, daar weet ik van; voor zijn winst-gevende nering . . . Wat een ambitie! Hij zal 't ver brengen.